

«Η Χριστοποίηση του Ανθρώπου προβολή της Σαρκώσεως»

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Ιλίου, Αχαρνών και Πετρουπόλεως

Διαβάστε το κήρυγμα που θα αναγνωστεί στους **Ιερούς Ναούς της Μητροπόλεως Ιλίου, Αχαρνών και Πετρουπόλεως**, αύριο το πρωί, κατά την Κυριακή της Πεντηκοστής (7 Ιουνίου 2020), γραμμένο από τον Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη **Ιλίου, Αχαρνών και Πετρουπόλεως κ. Αθηναγόρα**.

«Ἐὰν τις διψᾷ, ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω.
Ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, ποταμοὶ
ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ ρεύσουσιν ὕδατος ζῶντος»

Τὸ θεῖο αὐτό κάλεσμα γιὰ τὴν λήψη τοῦ ζῶντος ὕδατος ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς Χριστὸς τό ἀπευθύνει πρὸς τοὺς ἀπογόνους τοῦ Πρωτοπλάστου Ἀδάμ.

Μέσα στὸν Παράδεισο προσκάλεσε τὸν προπάτορα ὅλων μας δίνοντάς του τὴ δυνατότητα νὰ διατραφεῖ «ἀπὸ παντὸς ξύλου τοῦ ἐν τῷ παραδείσῳ», ἀποτρέποντάς τον ὅμως ἀπὸ τὴ βρώση τοῦ δένδρου τῆς γνώσεως τοῦ καλοῦ καὶ

τοῦ κακοῦ.

Ὁ παλαιός Ἀδάμ ἀμέλησε τὴ θεία πρόσκληση καὶ ξέπεσε στὴ θνητότητα, ἐξόριστος στὴ γῆ. Στερήθηκε ἔτσι τοὺς χυμούς τοῦ παραδείσιου δένδρου τῆς ζωῆς. «Ήταν – κατὰ τὸν Ἰωάννη τὸν Δαμασκηνό – δένδρο μὲ ζωοπάροχο ἐνέργεια καὶ φαγώσιμο μόνον ἀπὸ τοὺς ἀπαλλαγμένους ἀπὸ τὴ θνητότητα» μὲ τὸ ὁποῖο θὰ «ἀπολάμβαναν τὸν μοναδικὸ γλυκύτατο καρπὸ του, δηλαδή, τὴν θεωρία τοῦ Προσώπου τοῦ Θεοῦ οἱ τρεφόμενοι μὲ αὐτὴν. Διότι ἡ γλυκύτητα τῆς Θείας Κοινωνίας θὰ τοὺς μετέδιδε ζωὴ ἀθάνατο. Ὁ Θεὸς τὸ ὀνόμασε “πᾶν ξύλον”, διότι ὁ ἴδιος εἶναι τὸ πᾶν, ποὺ μέσα στὴν ὑπαρξὴ Του καὶ μὲ τὴ δημιουργικὴ Του δύναμη συστάθηκαν τὰ πάντα».

Καὶ νὰ, ποὺ σήμερα ἔρχεται ὁ Δημιουργὸς Θεός, ὁ νέος Ἀδάμ, στὸ μεταίχμιο δύο Πεντηκοστῶν γιὰ νὰ ἀνανεώσει τὸ παλαιὸ ἐκεῖνο κάλεσμα γιὰ τὴν αἰώνιο ζωὴ τὴν ἀπαλλαγμένη ἀπὸ τὸ θάνατο.

Κατὰ τὴν πρώτη Πεντηκοστή, αὐτὴ τῶν Ἑβραίων ἑορταζόταν ἡ εἴσοδός τους στὴ γῆ τῆς ἐπαγγελίας. Στὴ διάρκεια τῆς γιορτῆς αὐτῆς ζήτησε ὁ Κύριος ἀπὸ τοὺς ἀκροατές Του νὰ ἔρθουν πρὸς Αὐτόν γιὰ νὰ ξεδιψάσουν πνευματικά, ἐπιδιώκοντας νὰ ἀνεβάσει τὸ νοῦ καὶ τὴν καρδιά τους σὲ ὑψηλότερα νοήματα καὶ νὰ τοὺς ὑποδείξει τὴν νέα Πεντηκοστή, τὴν ὁποία πανηγυρίζουμε κατὰ τὴν σημερινὴ Κυριακή, μετὰ τὴν Ἀνάσταση καὶ τὴν Ἀνάληψή Του στοὺς Οὐρανούς. Σήμερα κατέρχεται τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο γεμίζοντας μὲ χαρίσματα ὁλόκληρὴ τὴν Ἐκκλησία, ξεδιψώντας καὶ ἀνακαινίζοντας τὸ ταλαιπωρημένο ἄνθρωπο μὲ τὴν «βρώση» καὶ τὴν «πόση» τῆς Θείας Κοινωνίας «εἰς ἅφεσιν ἁμαρτιῶν καὶ εἰς ζωὴν αἰώνιον».

Μετά τὴν πτώση μας στὸν Παράδεισο ἡ ἐνέργεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐπιδρᾷ ἐξωτερικά πρὸς τὴ φύση μας. Τὸ Πνεῦμα, ποὺ λαλεῖ διὰ τῶν προφητῶν, φωτίζει τὴν διάνοιά τους ἔξωθεν, «ἐπὶ πᾶσαν σάρκα ἐκχέεται» ἀκούσαμε σήμερα στὸν κανόνα τῆς ἑορτῆς. Μοιάζει μὲ τὴν ἐφαπτομένη ἐνὸς κύκλου, ἡ ὁποία δὲν εἰσχωρεῖ μέσα σὲ αὐτόν τὸν κύκλο. Διότι ἡ ἁμαρτία ἔκανε τὴν ἀνθρώπινη φύση ἀνίκανη νὰ μπορεῖ νὰ δεχθεῖ μέσα της τὴ θεία Ἐνέργεια. Κατὰ τὴν Βάπτισις τοῦ Κυρίου «ἐν εἵδει περιστερᾶς» τίθεται πάνω ἀπὸ τὴν ἀναμάρτητη ἀνθρώπινη φύση τοῦ Χριστοῦ, τὴν πληροῖ. Καὶ τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς γίνεται πλέον ἐνεργό ἐκ τῶν ἔνδον στὴν ἀνθρώπινη φύση, τὴν ὁποία καθαρίζει, φωτίζει καὶ τελειοποιεῖ.

«Ἡ δημιουργία τοῦ κόσμου – θὰ πεῖ ὁ Παῦλος Εὐδοκίμωφ – τερματίζει τὴν καθοδικὴ κίνηση τῶν πράξεων τοῦ Θεοῦ: ἀπὸ τὸν Πατέρα διὰ τοῦ Υἱοῦ στὸ Ἅγιο Πνεῦμα. Ἀντίθετα ἡ ἄνοδος τοῦ ἀνθρώπου, ἡ οἰκονομία τῆς σωτηρίας, ἀκολουθεῖ ἀντίστροφη τάξη: ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα διὰ τοῦ Υἱοῦ πρὸς τὸν Πατέρα». Μόνο ὁ Θεὸς Χριστὸς μᾶς κάνει γνωστὸ τὸ Θεὸ Πατέρα καὶ μόνο τὸ Ἅγιο Πνεῦμα μᾶς ἐνώνει μὲ τὸν Υἱὸ καὶ δι' αὐτοῦ μὲ τὸν Πατέρα.

Θὰ γράψει ὁ μαθητὴς ὃν ἠγάπα ὁ Ἰησοῦς, δηλαδή ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης: «ὁ ἑωρακὴς ἐμέ (τόν Χριστό δηλαδή), ἑώρακε τόν Πατέρα καὶ ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, πιστεύει εἰς τόν πέμψαντά με» καὶ στή συνέχεια «πέμψω ὑμῖν ἄλλον Παράκλητον, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὃ παρά τοῦ Πατρὸς ἐκπορεύεται», ὁ ὁποῖος «ἐκ τοῦ ἐμοῦ λήψεται καὶ ἀναγγελεῖ ὑμῖν». Ὁ Χριστὸς μᾶς μιλάει γιὰ τόν Θεὸ Πατέρα Του καὶ Πατέρα μας καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα μᾶς δωρίζει αὐτὴ τὴν γνώση πού ἡ σάρκωση τοῦ Θεοῦ Λόγου κοινοποίησε στήν ἀνθρωπότητα καὶ μᾶς ὁδηγεῖ μέ ἀσφάλεια «εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν».

Ἔτσι ἡ χριστοποίηση τοῦ ἀνθρώπου δὲν εἶναι μίμηση τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ προβολὴ μέσα στὸν ἄνθρωπο τῆς ἴδιας τῆς Σαρκώσεως, ἡ ὁποία ἐνεργεῖται καὶ συνεχίζεται μὲ τὸ μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας. Κοινωνοῦμε τὸν Χριστό, ἀλλὰ καὶ ὁ Χριστὸς κοινωνεῖ ἐμᾶς. Ὁ Θεὸς σαρκοῦται μέσα στὸν ἄνθρωπο καὶ ὁ ἄνθρωπος πνευματοῦται μέσα στὸ Θεό.

Τὴν ἀναγκαιότητα τοῦ μυστηρίου τῆς Θείας Εὐχαριστίας γιὰ αἰώνιο ζωὴ τὴν ἐπαναλαμβάνει ὁ Κύριος καὶ σὲ ἄλλες στιγμὲς τῆς δημοσίας δράσεώς Του. Ἔτσι ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς ἀκροατὲς Του λέγει: «ἐὰν μὴ φάγητε τὴν σάρκα τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου καὶ πίνητε αὐτοῦ τὸ αἷμα, οὐκ ἔχετε ζωὴν ἐν ἑαυτοῖς». Διότι ἡ Σάρκα μου εἶναι ἀληθινὴ βρώση καὶ τὸ αἷμα μου ἀληθινὴ πόση. Καὶ σὲ ἄλλο σημεῖο πάλι λέγει: «ὁ τρώγων με ζήσεται». Συνεπῶς τὸ δέντρο τῆς ζωῆς στὴν Καινὴ Διαθήκη εἶναι πλέον τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα τοῦ Χριστοῦ.

Δὲν εἶναι ὁ ἄρτος καὶ ὁ οἶνος τύπος τοῦ Σώματος καὶ τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ – δηλαδή σύμβολα – μᾶς διδάσκει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, ἀλλὰ τὸ ἴδιο τὸ Σῶμα τοῦ Κυρίου θεωμένο, ἐπειδὴ εἶπε ὁ ἴδιος «τοῦτο μού ἐστι», ὄχι τύπος, ἀλλὰ «τὸ Σῶμα», καὶ ὄχι τύπος τοῦ αἵματος, ἀλλὰ «τὸ Αἷμα».

Ὅλα ὅσα ἐποίησε ὁ Θεὸς ἀπ' ἀρχῆς τὰ δημιούργησε μὲ τὴν ἐνέργεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἔτσι καὶ τώρα στή Θεία Λειτουργία ἡ ἐνέργεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος πραγματοποιεῖ τὰ ὑπερφυσικά, τὰ ὁποῖα δὲν μπορεῖ νὰ κατανοήσῃ, παρά μόνο ἡ πίστη.

Ὅπως στὸν Εὐαγγελισμό στὸ λογικὸ ἐρώτημα τῆς Θεοτόκου: «πῶς θὰ γίνῃ αὐτό,

ἀφοῦ δὲν γνωρίζω ἄνδρα;» ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριήλ ἀπάντησε: «Πνεῦμα ἅγιον ἐπελεύσεται ἐπὶ σέ καὶ δύνάμις ὑψίστου ἐπισκιάσει σοι» καὶ πραγματοποιήθηκε τὸ ὑπερφυσικό, ἡ προαιώνιος βουλή τοῦ Θεοῦ, ἔτσι καὶ τώρα στὸ μυστήριο τῆς Εὐχαριστίας τὸ ἴδιο Ἅγιο Πνεῦμα μεταβάλλει τὸ φυσικό: τὰ προσφερόμενα δῶρα – τὸν ἄρτο καὶ τὸν οἶνο – στὸ ὑπερφυσικό: στὸ Τίμιο Σῶμα καὶ στὸ Ἄχραντο Αἷμα τοῦ Θεανθρώπου.

Ἀδελφοί μου,

Ὁ φιλεύσπλαχνος Θεός διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος δώρισε τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα Του στὴν Ἐκκλησία, σέ μᾶς «ἕως ἄν ἔλθῃ», μέχρι δηλαδή τὸν ἐρχομό Του κατὰ τὴ Δευτέρα Του Παρουσία. Αὐτὸ παραδόθηκε στὸ Μυστικό Δεῖπνο καὶ συνεχίζεται μέχρι σήμερα. Γι' αὐτὸ καὶ «τὸ μελιζόμενον καὶ μὴ διαιρούμενον», ἡ δωρεὰ αὐτή, τὴν ὁποία λάβαμε μέσα ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία καὶ τὴν Ἱερά Παράδοσή της, εἶναι ἀδιαπραγμάτευτη καὶ προσερχόμαστε πρὸς αὐτήν «μετὰ φόβου Θεοῦ, πίστεως καὶ ἀγάπης», χωρὶς ἀτέρμονες παραφιλολογίες, ἀναλύσεις καὶ ὀρθολογιστικὴ ἐπιχειρηματολογία.

Ἐκεῖνο, ποὺ χρειάζεται νὰ κατανοήσουμε εἶναι ἡ διαφορετικότητα τῆς ἔννοιαις τῆς Ἐκκλησίας, τῆς συνάξεως δηλαδή, ἀπὸ αὐτὸ τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα τοῦ Χριστοῦ. Δὲν ταυτίζονται. Καὶ ἡ ἀπαγόρευση τῆς συνάξεως – ἐν ἡμέραις πανδημίας – οὐσιαστικά δὲν προσβάλλει τὴ Θεία Κοινωνία, ὅπως πολλοὶ λανθασμένα προσπάθησαν νὰ ἐρμηνεύσουν, ἀλλὰ ἐμποδίζει ἀπλά, τὴ συγκέντρωση τῶν πιστῶν τῆς Ἐκκλησίας, ποὺ ὀφείλαν νὰ ἐπιδείξουν τὴν πρὸς ἀλλήλους ἀγάπη, ἐπειδὴ «μείζων πάντων ἡ ἀγάπη» καὶ νὰ θυσιασθοῦν γιὰ τοὺς συνανθρώπους τους ὅπως ὁ Χριστὸς «θῆ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ὑπὲρ τῶν φίλων αὐτοῦ», δεδομένου μάλιστα ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ παροδική καὶ ὄχι μόνιμη ἀπαγόρευση.

Ὡς Ποιμένες πνευματικοὶ τοῦ λογικοῦ ποιμνίου, συμπάσχουμε ὅλοι μας μὲ τὸ γεγονός. Γι' αὐτὸ καὶ συσταυρωνόμαστε μαζί σας στὴν πρόσκαιρη αὐτὴ ἀποχή ἀπὸ τὴν παραδοσιακὴ λατρευτικὴ μας ζωὴ. Τώρα, ὅμως ποὺ τὰ πράγματα ἐπανερχονται σιγά σιγά στὴ λεγόμενη κανονικότητα χαιρόμαστε ὅλοι μας σύσσωμοι, ὡς σῶμα Χριστοῦ καὶ μέλη τῆς Ἐκκλησίας.

Εὐχομαι πρὸς ὅλους σας καὶ τὶς οἰκογένειές σας νὰ μετέχουμε «μετὰ φόβου καὶ τρόμου» καὶ μὲ ἀτελεύτητη χαρά, τοῦ ἀληθινοῦ δένδρου τῆς ζωῆς, τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ ἀπολαμβάνουμε διὰ τοῦ Παρακλήτου, τὴν αἰώνιο ζωὴ.

Μετὰ ἐορτίων πατρικῶν εὐχῶν

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

Ο ΙΛΙΟΥ, ΑΧΑΡΝΩΝ & ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΕΩΣ

ΑΘΗΝΑΓΟΡΑΣ